

זמני כניסת ויציאת השבת לפי אופק ירושלים ומעלה אדומים:

כניסת השבת 16:12

צאת השבת 17:24

ר"ת 17:56

שיר ליום השבת

יוסף הצדיק אשר רוצה לנחם את אחיו, מדבר אתם בלשון רכה ומזכיר להם כי הא-לקים הוא זה ששלחו. בדבריו הראה להם את עובדת השתייכותו לעם ישראל הרחמנים. במנהטן שכנה ישיבתו של **האון רבי משה פיינשטיין זצ"ל**. יהודי אחד שזכה זה מקרוב להתקרב ליהדות, הגיע לישיבה, וביקש לראות את הרב פיינשטיין. הוא פנה לאחד המתפללים, וביקש לברר מיהו רבי משה. האברך הצביע לעבר הרב, והאיש נדהם. התברר, שרגעים אחדים קודם לכן, ניגש אליו הרב והושיט את ידו לברכת "שלום עליכם", אך האורח, ססבר כי הוא קבצן, מיהר להוציא חצי דולר מכיסו והניחו בתוך כף ידו... ברוב עדינותו, נטל רבי משה את הכסף, הודה לאיש והלך. וזאת כדי שלא לגרום לו, חלילה, לאי נעימות!

(ומתוק האור)

"יששכר חמור גרם"

ראובן יצא לרעות את חמורו של אביו וקשרו בשורש של שיח דודאים, והלך. כשחזר מצא שהחמור מת. כפי הנראה החמור השתולל ועקר את שורשי השיח, ומי שעוקר את שורשי שיח הדודאים - מת. לקח ראובן את הדודאים והביאם ללאה אמנו. רחל שראתה את הדודאים ביקשה אותם ובתמורה נתנה את יעקב ללאה, ונולד יששכר. זהו שאמר הכתוב "יששכר חמור גרם" החמור שהוציא את הדודאים גרם להולדת יששכר. בעל הטורים ביאר "יששכר חמור גרם" - כששמעה לאה קול נעירת החמור ידעה מכך שיעקב הגיע, ויצאה לקראתו והביאה אותו לאוהלה, ומכך נולד יששכר.

מאורה של הפרשה

"הנה אביך חולה"

ר' לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל היה רגיל לשאול על כל חולה שבעיר ולבקרו. פעם אחת, נכנס לבקר חולה אחד וראו מיצר, שאל אותו ר' לוי יצחק "למה אתה דואג?" השיב לו החולה: "רבי, אני מרגיש ששעותי ספורות וליבי מלא חרדה, במה אני בא לעולם האמת? ומה יהיה חלקי וגורלי לעולם הבא?" קם רבי לוי יצחק ואמר: "אני נותן לך במתנה גמורה כל חלקי בעולם הבא", ומיד עשה קבלת קניין. פני החולה נראו מאושרים, וכעבור שעה קלה נפטר. אמר אחד מן המקורבים לר' לוי יצחק: "רבי, בוודאי היתה כוונתך להחזיק את החולה בחיים זמן מה, אבל הלא ראית שאלו רגעי האחרונים ועידוד זה לא הועיל לו כלום, למה היה צורך בכל זה?" "שמע בני", אמר ר' לוי יצחק, "נח לי למסור את כל העולם הבא שלי, כדי לחסוך רגע אחד של צער מיהודי חולה אנוש."

"עד כי יבוא שילה"

גדולי ישראל בכל הדורות היו מייחלים לביאת המשיח. **ה'חפץ חיים' זצ"ל** נסע ברחבי המדינה למכור את ספריו "משנה ברורה". לכל מקום סחב עמו חבילה ובה היתה ארוזה חליפת-משי, שלא לבשה מעולם. פעם שאלו אותו, למה הוא נושא את החבילה של החליפה אם אינו לובשה? ענה ה'חפץ חיים' ברוך ובתמימות: "בכל רגע אפשר שנשמע את קול שופרו של משיח. וכיצד אספיק להכין ברגע האחרון בגד לכבודו!". עוד מספרים עליו, כי כשהיה יורד מהעגלה, היה קופץ במהירות תוך כדי עצירתם של הסוסים. כששאלוהו מדוע הוא אינו מחכה לעצירת העגלה ויורד בניחותא, אמר: "אני כהן, מהרה יבנה המקדש והכהנים צריכים להיות זריזים בעבודת בית המקדש, ועל כן אני מתאמן לכך."

"לא יסור שבט מיהודה... עד כי יבוא שילה"

מסופר על **הגביר ר' שלום סולובייצ'יק זצ"ל**, שהיו לו קשרים גדולים עם שר הצבא של לבוב. פעם אחת סיפר ר' שלום לשר על הצדיק **ר' נחום מהורדנא זיע"א** על גדולתו ומפעליו. אמר לו שר הצבא: "אם חכם גדול הוא כדברך, רצוני כי תשאל אותו ושאלה ואראה את חכמתו. ראיתי שכתוב בתרגום הרוסי של תורת משה 'לא יסור שבט מיהודה... עד כי יבוא שילה'. היינו, כי הממשלה לא תסור מיהודה עד אשר יבוא הגואל שאתם מחכים לו. והדברים קשים לי, כי בזמן הזה אין מקבלים אף אדם מישראל לשררה ולגדולה, ואין אף אחד הקשור לממשלה ולשלטון. וכיצד תתפארו בתורתכם שהיא אמת לעולמים?". בא הגביר להורדנא אל הצדיק ר' נחום, ובלב מלא פחד נכנס אליו והציג את שאלת השר. עיין ר' נחום לרגע ואמר: "יש לי תשובות רבות על השאלה הזאת, אך לשר הצבא הגוי תשיב כך: מיום אשר הלכנו לגולה לא נוכל לדעת בבירור מאיזה שבט יצא כל יהודי ויהודי, כי עמד סנחריב ובלבל את העולם. ואנחנו נדים מגולה אל גולה ובכל מקום אנו נקראים יהודים, על שם שבט יהודה. ששבטו היה נכבד בכל שבטי ישראל. וזאת כוונת הפסוק 'לא יסור שבט מיהודה עד כי יבוא שילה', כי עד ביאת הגואל נחשב כלנו על שבט יהודה."

אנשים מקדישים למך בקורית אלה
למשה מה שהם רוצים זה למלאות

נא לשמור על קדושת הגיליון. אין לעיין בזמן התפילה וקריאת התורה

הצלחה ברו"ב: נעה שלו. משי' יונה. משי' ג'יבלי. משי' נדף. משי' לוי. מרים בת יעקב **רפ"ש:** תהילה בת שונמית. אפרת ביתיה בת צביה. מיכל חיה בת רחל. חיים דניאל בן שולה משה מרדכי בן עדנה סולטן ובני ביתו. שלמה בן רינה. דוד בן רעות. **זנוב הגנון:** אורית יהודית, יעקב משה, יוסף והדס בני מרים דבורה פנינה. אורה שרה בת אסתר. שרה בת אילה אביטל גאולה בת אירן. **לע"ב:** הגר"ע יוסף בן גורניה זצ"ל דניאל בן אסתר ז"ל. יונתן בן שושנה ז"ל. משה בן סניורה ז"ל. שמואל בן חנה נוסרת ז"ל יחזקאל בן סמרה ז"ל. מרדכי בן ביסקה ז"ל. ברוך גאנץ בן נעימה ז"ל. מלכה בת רבקה ז"ל

פטירת הצדיקים

י"ט בטבת - ר' אריה לב' קצות החושן'
כ' בטבת - ר' משה בן מימון 'הרמב"ם'. ר' יעקב אבוחצירא
א' בטבת - ר' יאיר חיים 'חות יאיר'
כ"ג בטבת - ר' אברהם פלגיי. ר' שלום מזרחי 'דברי שלום'
כ"ד טבת - ר' שניאור זלמן מלאדי. ר' נפתלי כץ 'סמיכת חכמים'

בברכת שבת שלום

עריכה: משפחת שמעיה
לע"נ אבינו
הר"ר אילן סבח בן סניורה ז"ל

אי אפשר הכל? -נתפוס חלק

'חכם' הוא בין השאר, מי שקורא נכון את המצב, ומתנהג בהתאם. למשל: אתה רוצה להשתפר או להתקדם בתחום מסוים, אבל אז נכנסת בך מחשבה-תחושה מייאשת 'אין סיכוי שאצליח... ככל שאתאמץ, לא אהיה מושלם'. ואז אתה מרים ידיים מראש, ומפסיד הפסד גדול. ניקח לדוגמה את מידת הכעס:

כל אחד מאתנו מבין, שמידת הכעס הורסת לאדם הכועס גם את העולם הזה וגם את העולם הבא. הבן אדם חוטא בעצם הכעס, ובמעשים שהם תולדותיו. הוא נגרר כמעט בלי שליטה, לשנאה, למחלוקת, להלבנת פנים, ללשון הרע ולעוד מעשים מגונים.

מידת הכעס עלולה להרוס כל חלקה טובה. היא הורסת מערכות יחסים במשפחה, וזורמת לאדם מריבות עם שכנים וידידים. הכועס חווה תחושות שליליות קשות. רע לו.

אבל מה קורה, כאשר אדם מתחיל לעבוד על המידה הזו, ולנסות לתקן אותה?

מהר מאד נראה לו, שזו משימה בלתי אפשרית. קשה מאד להגיע לשליטה עצמית מוחלטת, להתגבר על ביטויי הכעס המעשיים ועל תחושת הכעס. וזה כבר קל יחסית למשימה של שחרור מוחלט מן הכעס.

מה נעשה? נתייאש? בהחלט לא!

הייאוש הזה הוא תחבולה זדונית של היצר, ואנחנו צריכים להיות חכמים - לקרוא באופן נכון את המציאות, ולנהוג בהתאם.

ה'חפץ חיים' זצ"ל מדבר על ענין זה בנושא הזהירות מלשון הרע, אך כל אחד ייקח את הדברים לתחומים הנחוצים לו.

הוא מביא את מאמר חז"ל באבות דרבי נתן: "הוא היה אומר, אל תרחיק עצמך ממידה שאין לה קצבה וממלאכה שאין לה גמירא".

וכותב ה'חפץ חיים': "ידוע הוא, שמפתה היצר לאדם להתרחק ממידת שמירת הלשון (וכן בכל התקדמות בעבודת ה') ואומר לו: 'מה תועלת יגיע לך, אם תלמד ותעמיק בזה העניין, האם תוכל להגיע עד קצבתה ולשמור את פיך בכל ימי חיך?! הלוואי יימשך הקיום על יום או יומיים, ואפילו בזה הזמן המועט, האם תשמור בכל עניינים שצריך לשמור...?! טוב לך, שאל תתחיל בזה המידה כלל, כי היא מידה שאין לה קצבה בזמן ובענין'."

היצר הרע הוא ערמומי ותחמן. הוא מנסה להטעות את האדם במחשבות תבוסתניות - 'היי, נראה לך שיש איזשהו סיכוי שתצליח?! עזוב, חבל לך להתאמץ ואחר כך ליפול. המשימה הזו גדולה עליך, אפילו את תתחיל, חבל שתתאכזב!'

אנחנו צריכים להיות חכמים, ולהבהיר לעצמנו את התשובות לטענות שלו, כדי שלא ניפול לזרעות הייאוש, שלא ניפול למלכודת היצר. התנא אומר: "אל תרחיק עצמך ממידה שאין לה קצבה וממלאכה שאין לה גמירא!"

אמנם המשימה גדולה, מורכבת ומקיפה, אבל - לא נרחיק את עצמנו ממנה. נתאמץ ונתקדם ככל שנוכל, בלי ייאוש כללי. ה'חפץ חיים' גם ממשיך על כך משל:

"הלא ידוע הוא, כי כאשר ילך - יהיה מי שיהיה, אפילו עשיר גדול, וכל שכן עני - על שפת הים, ויראה שפלט הים אבנים טובות ומרגליות, האם יתיר לנפשו להתרפות מללקטן מסיבת דבר שלא יימשך זמן לקיטתן רק על איזה שעות?!... הלא אבנים טובות ומרגליות יקרים מאד בשווקן, אשר כל רגע ורגע אשר ילקטם ויתפסם תחת ידו, שווה יותר ממאה ימים אשר ילקט דברים פחותים..."

יהלומים ומרגליות נפלטים אל חוף הים. יש לי אפשרות לאסוף מהם בזריזות, ולהיות עשיר כל ימי חיי... האם אמנע מלאסוף את העושר הזה, מאחר שיש לי אפשרות ללקטו רק שעתים-שלוש?!

יש לנו אפשרות להתקדם בעז"ה, ברוחניות ובגשמיות, ולאסוף 'הישגים'. כלום נייאש את עצמנו מראש, וניכנע, רק משום שאולי לא נוכל לבצע את המשימה באופן המושלם ביותר?!

אם אין לנו אפשרות להשיג מאה ואחד אחוזי הצלחה, נזרוק לפח תשעים ותשע אחוזים, את כל מה שביכולתנו להשיג?!

גם חלק מדבר גדול - הוא דבר גדול. כלומר, מאחר שהימנעות מלדבר לשון הרע היא דבר גדול, אזי גם אם התגברתי קצת, אפילו פעם אחת, עשיתי דבר גדול.

מאחר שהזהירות מכעס היא דבר גדול, גם אם התגברתי פעם אחת והצלחתי לא לכעוס - עשיתי דבר גדול.

בחיים, צריך להיות חכם. להביט נכון על המציאות. לא להתייאש, אלא לנסות 'לחטוף הצלחות', כמה שרק אפשר.

סיפור הגאון הרב יצחק זילברשטיין שליט"א:

ניגש אלי אדם צעיר וסיפר לי דבר פלא גדול שהשתוממתי לשמועו. אבא שלי, מספר הבחור, נזקק לעבור ניתוח מסוים, ומיד לאחר שהחלים, התפלגנו לשמוע שהוא צריך לעבור ניתוח נוסף במקום אחר בגופו. הדברים לא נגמרו בכך, אלא בסדרת ניתוחים נוספת אצל אמי ואחי, ואף אחד לא יכול היה להסביר את פשר התופעה. בני הבית נחשבו לבריאים, ועל פניו לא היתה כל סיבה לניתוחים שהוזקקו בני המשפחה לעבור.

יש לנו קרוב משפחה חסיד גור, וכששמע על הצרות שפקדו אותנו, הציע לי לגשת לאדמו"ר מגור ה'פני מנחם' זי"ע.

הלכתי לרבי וסיפרתי לו אודות הניתוחים המוזרים. פנה אלי הרבי וביקש לדעת כיצד מתנהל אצלנו שולחן שבת. "השולחן לא נערך בצורה הטובה ביותר" השיב הבן.

"האם מדברים בשולחן השבת שלכם על אנשים אחרים?" שאל הרבי, גם על שאלה זו השיב הבן בחיוב. שאל הרבי "האם 'מנתחים' אצלכם אנשים בשולחן שבת?", הבן השיב בבושת תשובה חיובית. אכן, עולים שמות של אנשים ומנתחים אותם ואת מעשיהם.

"הנה לך התשובה מדוע נאלצים בני המשפחה לעבור כל כך הרבה ניתוחים", אמר הרבי, "אם תפסיקו לנתח אנשים על שולחן השבת, ותדברו דברי תורה - יפסקו בעז"ה הניתוחים".

הבן יצא נפעם מביתו של הרבי, וסיפר את הדברים לאביו. אביו הביע את הסכמתו המיידית להפסיק את ה"ניתוחים" בשולחן שבת, ומיד לאחר מכן פסקו הניתוחים.

שכינה ביניהם | הרב נחום דיאמנט

תפסיד קצת כבוד, אבל תהיה החכם

כאשר מטרתך היא שהשקפתך ודעתך יתקבלו על לב היושב מולך, בצורה הנוחה ביותר, שהוא יעשה כדעתך בלי שום התנגדות פנימית, תן לו שהוא יאמר את הדברים שרצית אתה לומר.

סובב את הדברים כך, לאט-לאט, עד שבסופו של דבר את הרעיון יאמר הוא... כאילו שהוא אמר, ואתה רק המסכים לדבריו... זה הכל.

כאשר אני פוקד על אשתי "עשי כך וכך", היא תעשה כי "אשה כשרה עושה רצון בעלה", אבל באיזשהו מקום הדבר יגרום לה להתנגדות או להתמרמרות. אך אם אני זורק רעיון, אנו מפתחים אותו יחד, ולאט-לאט אני מכוון, עד שהיא בעצמה תעלה את הרעיון, אני רק אגיב: "כן. זה רעיון מוצלח. זה נשמע טוב!". זה יעבוד אחרת.

וכן להיפך, אישה יכולה למנוע התנגדות, אם תוביל את השיחה באופן שהוא יצדד במחשבתו לכאן או לכאן, וכאשר יגע בכיוון הרצוי לדעתה היא תאחז בו ולא תרפה...

יהודי עבד במוסד פלוני כמשגיח רוחני, והסתדר מצוין עם כל אנשי הצוות, מלבד עם רב אחד שהתנגד תמיד לדעתו. כשהמדובר היה באסיפות-צוות לא היתה בעיה, כי הרוב היה קובע, אך כשהדיבור היה אישי בנוגע לאופן ההתנהלות מול תלמיד מסוים, איך לנהוג אתו ואיך ליצור ביחד קו חינוכי משותף - הדבר לא איפשר שיח. מה עושים?

הוא פשוט הלך עמו סחור-סחור, פטפט איתו על הכיתה ועל הפער ברמות הלמידה וכו', עד שהגיע לדבר על התלמיד המיועד.

לאט-לאט כוון אותו עד שהרב בעצמו היה אומר מעצמו את הרעיון שהמשגיח חשב עליו, והמשגיח רק הנהן בראשו והפסיר: "כן, זה רעיון הגון, כך נכון לפעולה!"

הרעיון הוא שלו, החכמה שלו, הכל שלו. נכון את הכבוד הפוסדתי, הוא היה כביכול "החכם" ו"הוגה הרעיון" ו"המבריק", אבל הילד קיבל את הטיפול הנכון. וכך תמיד השיג המשגיח את מה שרצה.

אותו רעיון אפשר לבצע גם עם ילדים, ובפרט עם ילדים מתבגרים שקשה להתעמת עם דעתם. הם מרגישים חכמים ונבונים וידענים. אפשר פשוט לשוחח איתם שיחת חולין נעימה על הבחירות, על החוג או על אלבומו התמונות, ותוך כדי להשחיל את הנושא עליו אתה רוצה לדבר, ולהביא את הילד לזרוק את הרעיון אותו אתה רוצה שיבצע. הרעיון הוא שלו. הביצוע מכוחו. אך הנצחון הוא שלי.

זו לא הצעה תיאורתית, זה אפשרי ומעשי. רק יש צורך בסבלנות רבה! המון רצון! אבל כמה טוב כאשר התוצאה מבורכת.

נתרגל לדבר בשלווה ונחת. לא נאפשר לעצמנו להרים ולהגביה טון. אם נתאמץ לשמוע זה את זה ולהאשים את עצמנו ולא את הזולת, אם נתרגל לדבר בנוסח של "כדאי לך, למנעך, לטובתך" - היחסים בבית יהיו הרבה יותר יפים והגונים. ונחסוך עוגמת נפש רבה.